

Bernarda Jelen

Pod lubjem ukrivljenim kanalom stegna umeščajo uspavanko

1
vztrajno čakava
ne nehava razumeva odmikanje
je dovezetno za vzhajanje
spogledovanje hlipaje se
polbela štruca kruha
gnete kosa z zapečeno povrhnjico

2
prošnja nestrpnosti
je sredi navadnega tedna
v peti izgubljenega desnega čevlja
začela za spoznanje hitreje
dihati ten kože močneje
čutiti vzpenjanje po lestvi

3
od napiljenih rdečih nohtov
se ne boš uspel odlepiti
od sestradanega mirovanja
v pekočih objemih
od ulovljive pristnosti
dušnih zubljev gorijo gorijo

4

pusti iz rok smetje izteka
južni povratnik naj postavlja diagonale
pograbi mehko perje gruljenja
bo odmevalo v Veliki Viktorijini puščavi
sipine pojenjajo
solze telesijo nazaj v pore

5

jagode širijo vonj po smetani
malenkosti polivajo čokolado
dotike iščeva med zvenom
kozarcev se cedijo
v potoku šampanjca
dolgi poljubi poljubi

6

zaman tvegajo prisege sveta
izgubljajo gotovost med usihanjem
prihodnosti Modrega sibirskega očesa
se spušča dviguje med vsemi
jezeri najstarejša sladka temina
začarana v kupeju železniške proge

7

strašim potnike z bledim licem
mesečine se vozim
pritrkavanje koles me uspava
kako boš obarval najino stoletje
v tvojih sanjah sem nemočna punčka
skozi lunine pege me pošiljaš

8

tisočkrat preverjeni nasmehi
bodo zaplavali s plombami pečatili
gladino rose bo vzhajajoča krogl
ustavila pet sekund pred
izzivanjem grozljivo odštevanje
utripajočih koščkov mori

9

prepojena s srečanji trhlost
vleče strahove bleščave svetlobe
obrise nočnih sprehodov
razraščajo se kot trnovo
razpotje zabadajo konice
vame daj usmiljeno zareži

10

brodiva po nevidni tišini rdeče črte
nadmorska višina se klanja
diamantni ogrlici na mojem vratu si
uhan iz belega zlata v mečici
s toploto prekrivaš
šopek dveh otožnih milin

11

kresnice obletavajo
žareča ramena se stikajo
ljubkujejo modro prosojnost nad nama
potopiva izmijva sedanjost v Borebukti
osušiva osončiva hrepenenje na Galešnjaku
moj Bog kako noro te ljubim

12

pelji naravnost mimo datumov
letnih menjav tipkovnice
prestopništva brez razloga
se upiram zaradi imena šepetam
zadržani dih v poletnem krilu
iz krp sešita opojna šibkost me izdaja

13

radijski valovi motijo
med centimetri bližine
sevajo iskre ujetih obkladkov
enoprostornega ozračja
drug ob drugem pripeta
na vetrobransko steklo

14

si prepričan želiš
zajemati nikoli končano iskanje
koprnjenje likanje upiranje
po tuljavah daljav poješ
razlegaš pesem o ustavljeni predanosti
stegna bi umeščala uspavanko

stegna bi umeščala uspavanko

na vetrobransko steklo kjer hitrost se vleče
kot iz krp sešita opojna šibkost me izdaja

moj Bog kako noro te ljubim
šopek dveh otožnih milin
vame daj usmiljeno zarezži

utripajoči koščki morijo
skozi lunine pege pošiljaš
začaranost kupeja železniške proge

dolgi poljubi poljubi
solze telesijo nazaj v pore
dušnih zubljev gorijo gorijo

se gnetejo kosajo na zapečeni povrhnjici
čutiva vzpenjanje po lestvi vztrajnega čakanja